

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1781

Κυριακή ΣΤ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39)
21 Ὀκτωβρίου 2012

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἐποχὴ δαιμονικὴ

Ένας ἅγιος, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους διδασκάλους τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, τοῦ ὁποῖου ἀναξίως φέρω τὸ ὄνομα, εἶπε ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε **πνευματικὸς καθρέφτης**. Ὅπως στὸν καθρέφτη βλέπουμε τὴ μορφή μας καὶ εὐπρεπιζόμαστε, ἔτσι στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε ὄχι τὸν ὀρατὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν ἀόρατο ἑαυτὸ μας, τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη μας, γιὰ νὰ τὰ διορθώνουμε. Κι ὅπως δὲν ὑπάρχει σπίτι, ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ φτωχό, χωρὶς καθρέφτη, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη οἰκογένεια χωρὶς Εὐαγγέλιο.

Σήμερα λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ἔβαλε μπροστὰ μας πάλι τὸν πνευματικὸ καθρέφτη καὶ μέσα σ' αὐτὸν **βλέπουμε τὸν ἑαυτὸ μας**. –Τὸν ἑαυτὸ μας; θὰ πῆτε· μὰ δὲ μιλάει γιὰ μᾶς τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ ὅμως. Ἐλάτε νὰ δοῦμε μὲ συντομία τί μᾶς λέει ἡ περικοπὴ καὶ πῶς σ' αὐτὴν καθρεφτίζεται ὁ ἑαυτὸς μας.

***

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος ἦταν χτισμένο ἓνα χωριὸ ποὺ τὸ ἔλεγαν Γάδαρα. Στὸ χωριὸ αὐτὸ ζοῦσε ἡσυχᾶ ἓνας νέος. Ἐνῶ ὅμως ἦταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ καμάρι τῶν γονέων του, ξαφνικὰ **ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄλλαξε**. Τὸ μυαλό του θόλωσε, ἡ γλῶσσα του μπερδεψε καὶ ἄρχισε νὰ βγάζη ἄσχημα λόγια. Ὁργιζόταν, θύμωνε, χτυπιόταν, ἔσχιζε τὰ ροῦχα του καὶ παρουσιαζόταν γυμνός, ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Ἐβγαίνε ἔξω, ἔτρεχε δεξιὰ κι ἀριστερά. Τὴ νύχτα δὲν κοιμόταν στὸ σπίτι ἀλλὰ στὰ νεκροταφεῖα, μέσ' στὰ μνήματα. Πήγαιναν συγγενεῖς καὶ φίλοι νὰ τὸν πιάσουν, τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες, ὄχι μὲ σχοινιά, κι αὐτὸς εἶχε τέτοια πρωτοφανῆ δύναμι ποὺ ἔσπαζε τὶς ἀλυσίδες ὅπως σπάει κανεὶς τὶς κλωστές. Ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὅλης τῆς περιοχῆς· κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τί ἦταν, τρελλός; Μακάρι νὰ ἦταν τρελλός. Ὑπάρχει κάτι χειρότερο ἀπ' τὴν τρέλλα, κι ἂς

μὴν τὸ πιστεύουμε κι ἂς μὴ θέλουμε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε. Ὁ νέος αὐτὸς **ἦταν δαιμονισμένος**, «εἶχε δαιμόνια» λέει τὸ εὐαγγέλιο (Λουκ. 8,27). Κάποια στιγμὴ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς του καὶ δέχτηκε μέσα του τὸ σατανᾶ, τὸν διάβολο. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἔχασε πλέον τὸν ἔλεγχο, τὸ κοντρόλ τοῦ ἑαυτοῦ του· καὶ κοντρόλ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ μυαλό. Τὸ τιμόνι του δὲν τὸ εἶχε πλέον ὁ ἴδιος, τὸ εἶχε ὁ σατανᾶς, τὸ πνεῦμα τὸ πονηρό. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔχασε τὴν ταυτότητα καὶ τὴν προσωπικότητά του· ἦταν ἓνα ρομπότ, τὸ ὁποῖο κινουῦσε ὡς ἐνεργούμενο ὁ σατανᾶς. Ὅ,τι ἔλεγε ἐκεῖνος, ἔπραττε αὐτός· ἦταν ὄργανο σατανικό.

–Μὰ, θὰ πῆτε, ἔρχεσαι τώρα, στὸν αἰῶνα αὐτό, καὶ μᾶς λὲς πῶς ὑπάρχουν δαίμονες καὶ δαιμονισμένοι ἄνθρωποι; **Τί παραμύθια εἶν' αὐτά;** Ἔτσι ζητᾶτε νὰ ναρκώσετε τὸ λαὸ καὶ τὸν βάζετε νὰ πιστεύῃ σὲ τέτοια...

Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν λέει παραμύθια, κηρύττει τὴν **ἀλήθεια**. Τέτοια ἔλεγε κ' ἓνας ἄπιστος ἀστροναύτης, ποὺ βγήκε λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ γήινη ἀτμόσφαιρα κι ὅταν γύρισε εἶπε ὅτι δὲ συνάντησε πουθενὰ ἐκεῖ ἀγγέλους. Καὶ τὸ πῆραν αὐτὸ καὶ τὸ ἔγραψαν σὲ σχολικὸ βιβλίο, γιὰ νὰ διδάσκωνται τὰ παιδιὰ τὴν ἀθεΐα. Σὲ κάποιο σχολεῖο λοιπὸν ρωτοῦσε ἡ δασκάλα· –Ποιὸς εἶδε, παιδιὰ, ἀγγέλους; ὁ ἀστροναύτης μας πέταξε στὸ διάστημα καὶ δὲν εἶδε κανέναν ἄγγελο. Τότε ἓνας μικρὸς –φωτίζει ὁ Θεὸς ἀθῶα πλάσματα– ἀποστόμωσε τὴ δασκάλα λέγοντας· –Κυρία, **πέταξε πολὺ χαμηλά**· ἂν πετάξῃ ψηλότερα, θὰ τοὺς δῆ! Καὶ τί ἦταν πράγματι τὸ ἄλμα ἐκεῖνο τοῦ ἀστροναύτου; Οὔτε ἓνα μικρὸ βῆμα δὲν εἶχε κάνει, καὶ βεβαίως ὁ ἀλαζῶν ὅτι δὲν εἶδε ἀγγέλους.

Ὑπάρχει πνευματικὸς κόσμος ἀόρατος. Κι ἂν δὲν τὸν βλέπουν τὰ φυσικὰ μας μάτια, μᾶς βεβαιώνουν γι' αὐτὸν πολλὲς ἐνέργειές του ὀρατὲς καὶ αἰσθητές. Καὶ στὸν κόσμον αὐτὸν δὲν ἀνήκουν μόνο οἱ ἄγγελοι· ἀνήκουν καὶ οἱ

δαίμονες. Καί κυριαρχοῦν δυστυχῶς στήν ἀνθρωπότητα. Κ' εἶνε ἀναισθητος ὅποιος δὲν τὸ νιώθει καί τυφλὸς ὅποιος δὲν τὸ βλέπει.

Δαιμόνια καί δαιμονιζόμενοι; Πλήθος. Θέλετε μερικὰ **παραδείγματα**; Νά· χθές ἡ ἔφημερίδα ἔγραφε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τελείωσε τὴ δουλειά του, πάει στὸ σπίτι καί, ἐνῶ ἦταν ἡσυχος, πιάνει ἕνα καυγᾶ μὲ τὴ γυναῖκα του· καί σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς ἦταν ὠργισμένος καί θυμωμένος, παίρνει ἕνα μαχαίρι, τὴν καταδιώκει, ἐκείνη τρύπωσε μέσα στὸ μέρος, αὐτὸς σπάει τὴν πόρτα καί τὴν ἔσφαξε μὲ δεκαεφτά μαχαιριές! Τί ἦταν αὐτό; Δαιμόνιο· ὁ Θεὸς νὰ φυλάη. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε νὰ προσευχώμαστε «...ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ» (Ματθ. 6,13), καί γι' αὐτὸ ἕνας ψαλμὸς λέει· Σῶσε μας «ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ» (Ψαλμ. 90,6). Κάθε ἄνθρωπος δέχεται πειρασμό. Λένε καί ψυχολόγοι, ὅτι καί ὁ πιὸ λογικὸς καί συνετὸς καί ἐπιστήμων ἔχει κάποτε «τὸ πεντάλεπτο τῆς τρέλλας» – ἔτσι τὸ λένε. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάη καί ὁ πιὸ ἐνάρετος καί ἅγιος, σὲ ἕνα πεντάλεπτο δαιμονισμοῦ, ἂν ἀμελήσῃ, μπορεῖ νὰ κἀνὴ τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα. Ὑπάρχει λοιπὸν τὸ δαιμόνιο **τῆς ὀργῆς** καί **τοῦ θυμοῦ**.

● Ὑπάρχει τὸ δαιμόνιο **τοῦ φθόνου, τῆς ζήλειας**, πὸν κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ χάνῃ τὸ χρῶμα του καί νὰ κιτρινίξῃ ἀπ' τὴ στενοχώρια γιὰ τὴν πρόοδο καί εὐτυχία τοῦ ἄλλου.

● Ὑπάρχει τὸ δαιμόνιο **τῆς ἀλαζονείας**, ὅταν κάποιος νομίζει ὅτι εἶνε μέγας κ' ἔχει ἀξία.

● Ὑπάρχει τὸ δαιμόνιο **τῆς φιλαργυρίας**, πὸν γιὰ τριάκοντα ἀργύρια προδίδει καί τὸ Χριστό.

● Ὑπάρχει τὸ δαιμόνιο **τῆς γαστριμαργίας**. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀρκεῖται στὸ κανονικὸ φαγητό, ἀλλὰ τρώει παραπάνω· ἀλλ' αὐτὸ τὸ παραπάνω δὲν εἶνε δικό του, «εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ», ἐκείνων πὸν πεινοῦν καί δυστυχοῦν.

● Τὸ χειρότερο δαιμόνιο στήν ἐποχὴ μας εἶνε τὸ **δαιμόνιο τοῦ σέξ**. Βλέπεις ἄνθρωπο γέρο, μὲ παιδιὰ κ' ἐγγόνια, κι ἀφήνει τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλη, καί γίνεται γελοῖος.

Ποιὸς θὰ τὰ περιγράψῃ αὐτά; Βρέθηκε ἕνας σοφός, ὁ **Ντοστογιέφσκυ**. Ἐγὼ τὸν ὀνομάζω προφήτη τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ, γιὰ τὴν προέβλεψε τὰ δεινὰ πὸν θὰ ἔρθουν στὸν κόσμον. Λέγεται ὅτι, ὅταν ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστώτος τὸν ἔστειλαν ἐξορία στὴ Σιβηρία, μιὰ γριούλα τοῦ ἔδωσε ἕνα Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖ τὸ διάβασε, τὸ μελέτησε· καί φωτίστηκε καί ἔγραψε τὰ σπουδαιότατα συγγράμματά του, ὅπου ψάλλει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς λοιπὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραψε κ' ἕνα βιβλίον μὲ πεντακόσες σελίδες πὸν ἐπιγράφεται **Οἱ δαιμονισμένοι**. Παίρνει τὴ

σημερινὴ περικοπὴ, τὴ βάζει στήν πρώτη σελίδα, καί μέσα περιγράφει περιπτώσεις δαιμονισμένων τῆς ἐποχῆς του πὸν ἔβλεπε στὶς καλύβες, στὰ σπίτια, στήν ὑπαιθρο καί τὶς πόλεις, στὰ σχολεῖα καί τὰ πανεπιστήμια καί τὶς ἀκαδημίες, στοὺς μικροὺς καί τοὺς τρανοὺς. Περιγράφει πὼς οἱ δαίμονες ταραζοῦν ὄλους.

Καί ἂν ὁ Ντοστογιέφσκυ ζοῦσε σήμερα, θὰ ἔγραφε δεύτερο βιβλίον· γιὰ τὴν λιγώτερα ἦταν τὰ δαιμόνια τότε, ἐνῶ τώρα πολλαπλασιάστηκαν. Τὰ δαιμόνια περιγράφει καί τὸ μικρὸ Ῥωσικὸ βιβλίον **Ὁ πνευματικὸς καθρέπτης**· κυκλοφορεῖ μεταφρασμένο, συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε. **Εἴμαστε σὲ ἐποχὴ δαιμόνων**.

● Τί εἶνε λ.χ. **τὰ μέντιουμ**; ὄργανα ὑπὸ τὴν κατοχὴ τοῦ δαίμονος· τοὺς ὑπαγορεύει λόγια καί τοὺς κατευθύνει τὸ πονηρὸ πνεῦμα· κ' οἱ ἄνθρωποι, πὸν τρέχουν σ' αὐτοὺς νὰ μάθουν τὰ μυστικά τους, δέχονται τὴν ἐπήρεια τοῦ πονηροῦ.

● Δαιμονιζόμενοι εἶνε **οἱ ἀστρολόγοι**· ὄλοι ὅσοι πιστεύουν στὰ ἄστρα καί ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζώδια δέχονται τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος.

● Δαιμονιζόμενοι εἶνε **οἱ μάγοι**· ὅποιος καταφεύγει σ' αὐτοὺς, γιὰ πρόβλημα ὑγείας ἢ ἄλλο, σκλαβώνεται στὸν διάβολο. Σ' ἕνα χωριὸ τῆς περιφερείας μου ἕνας εὐλαβὴς παπᾶς ἔμαθε ὅτι ἀρρώστησε κάποιος· πάει στὸ σπίτι, χτυπάει τὴν πόρτα· καί δὲν τὸν δέχτηκαν, γιὰ τὴν μέσα εἶχαν τὸ μάγο. Δὲ σᾶς χρειαζόμαστε τώρα, τοῦ εἶπαν. Κ' ὕστερα ἀπὸ τέσσερις μέρες ὁ ἄρρωστος πέθανε. Δὲν τὸν ἔσωσε ὁ μάγος, αὐτοὶ ὅμως ὑποτάχθηκαν στὸ δαίμονα.

● Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο δαιμόνιο εἶνε τὸ δαιμόνιο **τῆς βλαστήμιας**. Ὁ σατανᾶς δὲν τολμάει νὰ βλαστημήσῃ ὁ ἴδιος. Εἶδατε σήμερα τί λέει στὸ εὐαγγέλιον· «*Μὴ μὲ βασανίσῃς*» (Λουκ. 8,28). Ἔτρεμε μπροστὰ στὸ Χριστό, πὸν εἶνε ὁ δυνατὸς τῶν δυνατῶν· τρέμει τὸν τίμιον σταυρό, «...*φρίττει γὰρ καί τρέμει μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ (τοῦ σταυροῦ) τὴν δύναμιν*» (Παρακλ. ἥχ. πλ. 8', Κυρ. ἀνοι). Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἴδιος δὲν βλαστημαί, βάζει τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸ κἀνῃ. Καί ἐδῶ, πὸν δὲν ἀκουγόταν οὔτε μιὰ βλαστήμια, τώρα μικροὶ - μεγάλοι βλαστημοῦν τὸ «*ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» (Φιλ. 2,9). Σημεῖον ἀντιχριστοῦ ἦταν ὁ Καζαντζάκης· αὐτὸς ὕβρισε τὸ Χριστὸ ὅσο κανένας ἄλλος.

* * *

Σταματῶ, ἀδελφοί μου· μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω. Ἄν δὲν ἀντιδράσουμε ὥστε **νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ἀσέβεια**, ἐγὼ ἁμαρτωλός, πὸν πιστεύω στὸ Χριστό, στὰ ἱερὰ εὐαγγέλια, στὶς προφητεῖες τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, σᾶς προειδοποιῶ· θὰ γίνῃ κακὸ μεγάλο. Ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἴλεως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**